ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μονάχα ὅσοι δὲν ἀγάτησαν δὲν ἔννοιωσαν τὸ δυνατὸ μεθύσι τοῦ φιλιοῦ, τὴ γλύκα του ποὺ φτάνει ὥς τὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς κ' ὥς τοῦ ἐγκεφάλου τὸ κέντρο, τὸ μέλι του ποὺ γεμίζει τὶς φλέβες, τὴ φωτιά του ποὺ καίει καὶ φλογίζει, τὴ μουσικὴ του ποὺ ἠχεῖ στ' αὐτιά γεμάτη γοητεία, τὸ ἄρωμά του, τὸ ἄρωμα κα' τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ φιλιοῦ, ποὺ θυμίζει τὶς πνοὲς τῶν ρόδων καὶ τῶν γιασεμιῶν....

Κι' ὅσο τὰ χείλη τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Λίνας μένανε ἑνωμένα, τὰ χέρια τους σκόρπιζαν ἀπαλὰ καὶ ράθυμα χάδια πάνω στὰ χάδια, χόρταινε ἡ παλάμη τὴ γλύκα τῆς κομπύλης, στ' αὐτιά τους κελαδοῦσαν τρελλὰ πουλιά, στὰ μάτια τους ἄπλωνε ἡ ἀποθυμιὰ τὴν πορφύρα τῆς φλόγας της, τὰ στήθη τους τρικύμιζαν καὶ φουρτούνιαζαν ἡ καρδιές τους...

— Γιῶργο, ψιθύρισε τώρα ἡ Λίνα, μόλις μπορῶντας νὰ μιλήση, μὲ φωνὴ σβυσμένη καὶ τρεμάμενη, Γιῶργο, σ' ἀγαπῶ !...

— Κι' ἐγώ, ἀγάτη μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, ἀγατημένε μου. Λύτρωσέ με... Πάρε με μαζύ σου... Δὲν θές, Γιῶργο;

— Μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, ἀγατημένη μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιῶργο. Ναί, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ μακρυά σου. Τὸ μαρτύριό μου εἶνε μεγάλο. Σ' ἀγάτησα ἀτ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Μὰ ντροπόμουν νὰ τὸ δείξω. Κι' ἔκρυβα τὸ αἴσθημά μου στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου....

Ἡ Λίνα σταμάτησε μιὰ στιγμή, ἀναστέναξε καὶ συνέχισε :

— Ὥς ποὺ κατάλαβα πὼς σ' ἀγαποῦσε ἡ ἀδελφή μου, ἡ Λίζα. Ὤ, ἂν ἤξερες, ἀγάπη μου, πόσο μὲ σπάραξε αὐτό !... Σ' ἀγαποῦσα, σ' ἀγαποῦσα τρελλὰ καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα.

— Ἀγάτη μου !...

— Ναί, Γιῶργο... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, σ' ἔβλεπα ν' ἀγατᾶς μιὰν ἄλλη. Κι' αὐτὴ δὲν ἦταν καμμιὰ ξένη. Ἦταν ἡ ἀδελφή μου ποὺ τόσο τὴν σιμπαθοῦσα....

Ὁ Βρανᾶς θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ :

— Μὴν τὰ σκέφτεσαι πειὰ αὐτά, ἀγατημένη μου, εἶπε στὴ Λίνα. Ἔπειτα, δὲν ἀγαπόμαστε πραγματικὰ μὲ τὴ Λίζα. Ἡ σχέσεις μας ἦσαν ἀτλῶς φιλικές.

— Φιλικές ; ψιθύρισε ἡ Λίνα

— Ναί, μικροῦλα μου. Φιλικές, ἀλλὰ λιγάκι πιὸ θερμές. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

Ἡ Λίνα κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι της.

— Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, εἶπε. Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν γελοιόμουν ἐγώ. Ἀγαποῦσες τὴ Λίζα κι' ἡ Λίζα σ' ἀγαποῦσε. Κάματε μιὰ θυσία γιὰ μένα....

— Δὲν μὲ πιστεύεις λοιπόν, Λίνα; Δὲν θὲς νὰ πιστέψης πὼς κ' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ φανερώσω τὸ αἴσθημά μου;

— Ἀλήθεια, Γιῶργο;

— Σοῦ τ' ὁρκίζουμαι, Λίνα.

— Ὤ, ἂν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένη μὲ κάνουν τὰ λόγια σου καὶ πόσο μὲ παρηγοροῦνε. Δὲν θἄθελα ποτέ, μὰ ποτέ, νὰ πληγώσω τὴ Λίζα, νὰ τὴν κάμω δυστυχισμένη, γιατὶ τὴ λατρεύω... Μόνη της ὑποχώρησε ὅταν μὲ εἶδε νὰ κλαίω κ' ἔμαθε τί μοῦ συμβαίνει. Δὲν ξέρω κιόλας.... Μπορεῖ καὶ νὰ προσπαθεῖται. Θἄταν φρικτό, θἄταν τρομερὸ νὰ ὑποφέρη πρὸς χάριν μου. Σὺ τὸ ξέρεις καλύτερα αὐτό, Γιῶργο. Ἐσὺ ξέρεις τὴν καρδιά της. Πές μου, δὲν ἔκανα κακὸ στὴ Λίζα φανερώνοντας τὴν ἀγάτη μου γιὰ σένα;

— Ὄχι, ἀγατημένη μου.

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι, Γιῶργο;

— Σοῦ τ' ὁρκίζουμαι στὴν ἀγάτη, στὴ μεγάλη ἀγάτη ποὺ νοιώθω γιὰ σένα !...

Ἡ Λίνα ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ εὐτυχίας καὶ ρίχτηκε πάλι στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθός της καὶ εἶπε :

— Τώρα εἶμαι ἥσυχη... Τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη. Πολὺ εὐτυχισμένη... Μὰ δὲν μπορῶ ὡστόσο νὰ ζήσω πειὰ μακρυά σου, χρυσέ μου. Γιῶργο, σὲ παρακαλῶ, πάρε με μαζύ σου.... Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ...

Τὸ φλογερὸ αἴσθημά της γιὰ τὸν νέο, τὴν ἔκανε νὰ παραλογίζεται καὶ νὰ ζητάη πράγματα ἐξωφρενικά. Εἶχε ζαλιστεῖ, εἶχε μεθύσει ἀπὸ εὐτυχία. Ἦταν ἱκανὴ τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ κάθε τρέλλα.

Ὁ Βρανᾶς τὸ καταλάβαινε αὐτὸ κι' ἔννοιωθε ἐλλικρινῆ συγκίνησι, μπρὸς στὴν τόση ἀγάτη, στὸ τόσο πάθος τῆς νέας. Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν πικράνη. Κι' ὅταν ἡ Λίνα τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς τον ἐπάνω της, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήση πειὰ μακρυά του, τῆς ἀπάντησε :

— Θὰ κάμω ὅ,τι θὲς ἐσύ, ὅ,τι μοῦ ζητήσεις, πολυαγατημένη μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιῶργο, σ' εὐχαριστῶ !... Δὲν ξέρω ὡστόσο τί θέλω καλὰ—καλά. Δὲν ξέρω τί ζητάω. Ὁ πόθος μου εἶνε νὰ μὴν σ' ἀποχωριστῶ πειὰ ἀτ' τὴ στιγμὴ αὐτή. Πάρε με μαζύ σου, Γιῶργο...

Ὁ Βρανᾶς τρόμαξε.

Τὸν γοήτευε, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόμαζε ὁ φλογερὸς ἔρωτας τῆς Λίνας.

— Τί σκέφτεσαι, ἀγατημένε μου; ρώτησε ἡ νέα. Διστάζεις; Δὲν θὲς νὰ μὲ πάρης μαζύ σου; Δὲν θὲς νὰ μὴ χωρίσουμε ποτὲ πειά; Πές μου... Μίλησέ μου, Γιῶργο. Κρεμέμαι ἀτ' τὰ χείλη σου...

— Θέλω ὅ,τι θὲς καὶ σύ, Λίνα μου.

— Νὰ φύγουμε ! εἶπε ἔξαλλη ἡ νέα.

— Νὰ φύγουμε, ἀγάπη μου.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Τὸ Μαρτύριο τοῦ Θεανθρώπου

(Ἔργον τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι, εὑρισκόμενον στὴν Πινακοθήκη τῆς Βιέννης)

— Τώρα ἀμέσως, Γιῶργο.

Ὁ Βρανᾶς κόμπιασε. Ποθοῦσε τὴ Λίνα, ἦταν καταγοητευμένος μὲ τὸν ἔρωτά της, ἀλλὰ θὰ ἦταν γκάφα νὰ κάμη μιὰ τέτοια ἀτεριζσεψιά. Θὰ προκαλοῦσε, στὰ καλὰ καθούμενα, ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο. Ὄχι, δὲν τὰ εἶχε σχεδιάσει ἔτσι τὰ πράγματα αὐτός. Ἔπρεπε νὰ καθησυχάση τὴ Λίνα, νὰ τὴν κάνη νὰ σκεφτῆ πιὸ λογικά. Καὶ τῆς εἶπε :

— Ποθῶ κ' ἐγώ, Λίνα μου, νὰ μὴ χωριστοῦμε πειά. Μὰ θὰ κάνουμε ἀνόητα νὰ φύγουμε ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμή. Σκέψου τὴ μαμά σου, τὴ Λίζα, σκέψου τὸν κόσμο... Λίγη ὑπομονὴ χρειάζεται, γλυκειά μου Λίνα, κι' ὅλα θὰ γίνουν ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦμε.... Θὰ ἦταν προδοσία γιὰ τὴν καϋμένη τὴ Λίζα, ἕνα τέτοιο φέρσιμο....

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ὁποία εἶχε θυσιάσει γι' αὐτὴν τὸ αἴσθημά της, ἡ Λίνα συνῆρθε κάτω.

Μὰ ὁ ἔρωτάς της ἦταν μεγαλείτερος, φλογερώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλο αἴσθημα. Ἔπρεπε βέβαια νὰ μὴ λυπήσουν τὴ Λίζα, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀλλάξουν τὸ πρόγραμμά τους. Μεσολάβησε ἔτσι λίγων στιγμῶν σιωπή.

Τέλος ὁ Βρανᾶς εἶπε στὴ Λίνα :

— Ἄκουσε, ἀγαποῦλα μου. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μιλήσω στὴ μαμά σου. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ φέρη καμμιὰ δυσκολία στὴν ἑνωσί μας....

Ἡ Λίνα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Δὲν τὸ βρίσκεις σωστό, ἀγάπη μου ; Κι' ὅμως εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος, συνέχισε ὁ Γιῶργος.

— Τὸ ξέρω, Γιῶργο. Μά....

— Τί σκέφτεσαι, πές μου.

— Δὲν θέλω νὰ μιλήσης τῆς μαμᾶς.

— Δὲν θέλεις ;

— Ὄχι. Θέλω.....

— Πέστο, ἀγατημένη μου. Μὴ διστάζεις. Θὰ γίνη ἐκεῖνο ποὺ θές.

— Θέλω νὰ μὲ πάρης νὰ φύγουμε.

Ὁ Βρανᾶς τἄχασε. Δὲν τὸ περίμενε πάλι αὐτό. Δὲν φανταζόταν ποτὲ πὼς μποροῦσε νὰ φτάση σὲ τέτοιο σημεῖο, μιὰ φρόνιμη κ' ἄγνη κόρη, σὰν τὴ Λίνα. Συνηθισμένος σ' εὔκολους ἔρωτες, ἔμενε τώρα ἐμβρόντητος μπρὸς στὴν ἀπόφασι τῆς Λίνας, ἀπόφασι τρελλὴ βέβαια, ἀλλὰ καὶ τολμηρή, γεμάτη πίστι κι' ἀφοσίωσι σ' αὐτόν.

Ρωμαντικὴ ὅπως ἦταν ἡ Λίνα, δὲν ἤθελε νὰ πάρη τὸ ειδύλλιό της τὸ δρόμο ποὺ παίρνουν ὅλοι οἱ ἔρωτες, τὸν κανονικὸ καὶ πεζό, τὸν ξένο ἀπὸ κάθε ποίησι. Ἀγαποῦσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἀγαποῦσε μὲ παραφορά, μὲ φανατισμὸ κ' ἔννοοῦσε νὰ νοιώση ὅλη τὴν ἡδονὴ τῆς τρελλῆς αἰσθηματικῆς περιπετείας της, πρὶν φτάσει μπροστὰ στὸν παπᾶ.

Μιὰ ἀταγωγὴ θὰ τῆς χάριζε ὑπέροχες συγκινήσεις, γλυκὲς στιγμές, παθητικὰ χτυποκάρδια. Αὐτὸ ἦταν ὁ ἴλιγγος στὸν ἔρωτα κι' ἤθελε νὰ τὸν δοκιμάση τὸν ἴλιγγο αὐτό...
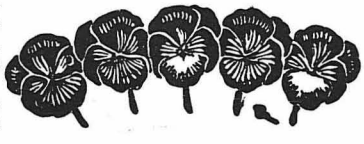
(Ἀκολουθεῖ)